

Ingen kan hjälpa om hon inte själv vill

Klockan ringer.

Jag orkar inte vända mig riktigt om ännu, några minuter till i sömnens värld.

Det ringer igen.

Min katt Inez hopar upp på min axel.

Jag suckar, för jag vill sova längre.

Men ändå går jag upp.

Genast får jag en känsla i kroppen som inte ska finnas där.

Min katt springer mellan mina ben vilket hon endast gör när hon upplever stress ifrån mig.

Jag ser två missade samtal.

En tanke slår rot men jag slår den mig ifrån mig snabbt, kanske lite väl snabbt.

Det är grått och kallt. Jag kliver i mina tofflor och håller ut vattnet från igår kväll från min vattenkokare och håller på nytt, iskallt. Ger Inez nytt vatten, mat och gör rent hennes låda.

Känslan finns kvar men ändå inte lika starkt.

Jag tänker på min väninna som många gånger igår kom upp i mina tankar bara sådär.

Det är hon som ringt.

Jag ringer henne och signalerna går fram men inget svar.

Jag blir inte av med min känsla om att nåt kan vara fel.

Jag har själv levt med en man som slog och slog.

Men för mig har det hänt så mycket att jag idag faktiskt kan prata om det utan att bryta ihop.

Min mobil ringer.

Jag hör min väninnas röst som bara skriker att hennes man igår

höll på att döda henne!

Direkt blir min kropp spänd som en fjäder, jag ställs som i ett attackläge.

Vi facetimar så jag kan se henne. Uppleva hennes tårar, skräck och förnedringen.

Då vill jag inte visa mitt hat.

Den totala vrede jag känner.

I mina drömmar, förlåt mig Gud, har jag själv tagit livet av min väninnas man.

Känt det varma blodet.

Spottat på hans kropp.

Just nu kan jag enbart finnas för henne.

Gråta tillsammans med henne.

Ta in hennes smärta om och om igen, den som jag själv upplevt. För så länge den så kallade "kärleken" finns kvar hos min väninna kan jag inte hjälpa!

Hennes släkting ringer och jag lovar att när min väninna ringer igen, svara direkt.

När vi lagt på kommer allt.

Mitt hat blir till tårar för henne och hennes barn.

Ett av dom större ringde själv till polisen igår, men igen, i n g e n kan hjälpa om hon själv inte vill.

Hade jag ägt miljoner har jag många gånger drömt om att ha säkerhetsfirmor som helt enkelt skiljer den utsatta kvinnan ifrån mannen i månader. Så att all den hjärntvätt kvinnan och eventuella barn varit utsatta för i årtal sakta, sakta börjar försvinna.

I mina tårar och mitt hat hör jag hennes röst: *"du ska vara så glad Maria att du är själv. Jag tittar på dina lives om hur du gör det fint i ditt hem. Gör dig iordning och faktiskt har hittat tillbaka till lyckan inom dig. Jag är så glad för dig"*

Och jag är också verkligen glad.

Allt det här har ju jag gjort själv, men med oerhört många

proffs runtomkring.

Men stegen tillbaka dom tog jag själv.

Och jag vet hur sjukt det låter när jag själv sagt "*men jag älskar honom*".

Allt är en process.

Och den processen kan aldrig påbörjas om inte dessa två människor delas isär.

Och det är det sista båda vill, *men* det är det enda och förblir det endaste första steget att ta.

Till mina läsare: jag vet att jag skrivit om detta förr.

Men i morse blev det bara för mycket!

Den maktlöshet jag känner, skriker ut i mina kuddar, skyddar aldrig min väninna.

För hur ska jag kunna skydda henne när hon inte ens själv just nu är kapabel till det.

Behovet av stöd och hjälp som finns för dessa kvinnor, barn o c h män som lever i skräck varje dag är ett enormt behov.

Där det behövs så mycket mera.

Mer insikt. Förståelse. Mer mod. För VI finns, vi kvinnor som klarat att komma därifrån, från tyrannins klor.

Text: Minna

Illustration: Pixabay